

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **Česká síť s. r. o.**, Boženy Němcové 120, Domažlice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. 8996/20/5300-21441-708460, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 9. 2024, č. j. 77 Af 15/2020 - 156,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 9. 2024, č. j. 77 Af 15/2020 - 156, a rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020, č. j. 8996/20/5300-21441-708460, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci sedmnácti dodatečnými platebními výměry ze dne 3. 4. 2019 a 24. 4. 2019 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2015 až prosinec 2016 podle pomůcek dle § 98 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Vyšel přitom z rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2018, č. j. 36806/18/5300-21441-708460, dle kterého žalobce v období leden 2013 až prosinec 2013 vykazoval základní znaky sdružení dle § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neboť svou činnost uskutečňoval ve vzájemném konsenzu s jeho ostatními účastníky – organizačními složkami zahraničních právnických osob. Byl tedy určeným účastníkem sdružení podle § 101 odst. 5 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a měl proto povinnost uvést ve svých daňových přiznáních za zmíněná zdaňovací období zdanitelná plnění a daňovou povinnost ze své činnosti a zdanitelná plnění

a daňovou povinnost z činnosti celého sdružení. To však neučinil. Správce daně měl zato, že daň bude doměřena i za zdaňovací období srpen 2015 až prosinec 2016, a výzvami ze dne 6. 9. 2018 podle § 145 odst. 2 daňového řádu proto vyzval žalobce k podání dodatečných daňových tvrzení. Na ty žalobce reagoval podáním ze dne 21. 9. 2018, v němž sdělil, že mezi českou právnickou osobou a organizačními složkami společností sídlících mimo EU nemohlo vzniknout sdružení. Žalobce tedy dodatečná daňová přiznání k výzvě správce daně nepodal, a správce daně tak vydal výše zmíněné dodatečné platební výměry.

[2] Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům bránil odvoláními, která žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[3] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, které krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 77 Af 15/2020 - 104, vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Dospěl totiž k závěru, že výzvy k podání dodatečných daňových tvrzení správce daně vydal v rozporu se zákonem, neboť nemohl „*důvodně předpokládat*“, že daň bude doměřena. Tyto výzvy tak nemohly způsobit důsledky předvídané v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, tedy prodloužit lhůtu pro stanovení daně o jeden rok. Krajský soud proto konstatoval, že u části posuzovaných zdaňovacích období (srpen 2015 až únor 2016) došlo k prekluzi práva doměřit daň. Přistoupil tedy rovněž ke zrušení dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období srpen 2015 až únor 2016.

[4] Nejvyšší správní soud poté rozsudkem ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 Afs 191/2022 - 37, ke kasační stížnosti žalovaného uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Uzavřel, že krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nedostatku podkladů pro vydání výzev k podání dodatečných daňových tvrzení a nevypořádal se se všemi skutečnostmi plynoucími ze správního spisu. V této části proto kasační soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným a již se nezabýval otázkou prekluze práva stanovit daň. Za správný však považoval závěr krajského soudu, že správce daně nesprávně doměřil daň podle pomůcek. Žalobce totiž nezůstal v návaznosti na výzvy správce daně k podání dodatečných daňových tvrzení pasivní, naopak srozumitelným a daňově relevantním způsobem odůvodnil, proč dodatečné daňové přiznání nepodá. Správci daně proto nic nebránilo, aby se pokusil žalobci doměřit daň dokazováním s využitím např. některého z kontrolních postupů (postupu k odstranění pochybností či daňové kontroly).

[5] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobě opět vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ve světle závěrů zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu konstatoval, že místní šetření provedená v roce 2015 spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2018 týkajícím se zdaňovacích období leden 2013 až prosinec 2013 byly dostatečnou oporou pro závěr, že žalobce i v letech 2015 a 2016 byl součástí sdružení (stejně jako v roce 2013), a správce daně tedy mohl důvodně předpokládat, že dojde k doměření daně. Výzvy k podání dodatečných daňových tvrzení proto splňovaly podmínky stanovené v § 145 odst. 2 daňového řádu. Krajský soud dále zdůraznil, že správce daně doměřil žalobci daň předčasně zvoleným způsobem prostřednictvím pomůcek (jak uzavřel NSS ve zrušujícím rozsudku). Za těchto okolností nemohly dle krajského soudu nastat důsledky předvídané v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, tedy nemohlo dojít k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok. Základním předpokladem pro naplnění podmínek dle uvedeného ustanovení totiž je, že k doměření daně dojde procesně odpovídajícím způsobem, což se v posuzované věci nestalo. Co se týče

pokračování

běhu a zachování lhůty pro stanovení daně, krajský soud uvedl, že bude na správci daně, aby tyto skutečnosti v dalším řízení posoudil.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel v části týkající se posouzení otázky prodloužení lhůty pro stanovení daně v důsledku výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení. Odůvodnění rozsudku si vnitřně odporuje, neboť soud na jednu stranu uvedl, že za daných okolností nemohly být způsobeny důsledky předvídané v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu (bod 41 rozsudku), na druhou stranu však stěžovatele zavázal k tomu, aby v dalším řízení posoudil běh lhůty pro stanovení daně. Pokud soud vrátil stěžovateli věc zpět k dalšímu řízení, popřel tím své závěry týkající se příčinné souvislosti mezi výzvou a doměřením daně (tj. že nemohlo dojít k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok), neboť takto dal stěžovateli zjevně najevo, že vadu spočívající ve stanovení daně pomůckami lze napravit. Stěžovateli tedy není zřejmé, jak má v dalším řízení postupovat.

[8] Nezákonnost rozsudku spočívá dle stěžovatele v nesprávném závěru soudu, že nemohou nastat následky dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, neboť ke stanovení daně došlo procesně nesprávným způsobem (prostřednictvím pomůcek). V posuzované věci je klíčové, zda výzvy k podání dodatečného daňového přiznání nebyly toliko formální a zda je dána příčinná souvislost mezi výzvami a doměřením daně žalobci. Po předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správní soudu není sporu o tom, že správce daně vydal výzvy v souladu se zákonem. I když správce daně nesprávně vyhodnotil písemnou reakci žalobce na výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení a chybně přistoupil k doměření daně prostřednictvím pomůcek, nic to nemění na skutečnosti, že k doměření daně došlo nepochybně v přímé návaznosti na výzvy k podání dodatečných daňových přiznání. Vazba mezi výzvami a dodatečnými platebními výměry je tak zcela zřejmá. Skutečnost, že soudy následně hodnotily postup správce daně jako nesprávný, nemůže vést k diskvalifikaci účinku výzev na běh lhůty pro stanovení daně. V této souvislosti stěžovatel připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které i nezákonné rozhodnutí představuje úkon, který prodlužuje běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 písm. b), resp. d) daňového řádu.

[9] Žalobce se v soudem stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[11] Dále se soud zabýval přípustností kasační stížnosti, neboť jde v pořadí již o druhou kasační stížnost v téže věci. Kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, kterým

krajský soud rozhodl znovu po zrušení jeho původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem s výjimkou situace, kdy je namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nicméně dovodila další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost není dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná, pokud Nejvyšší správní soud předchozím zrušujícím rozsudkem vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS), nebo pokud správní soud v novém rozsudku opětovně zrušil napadené rozhodnutí, nyní ovšem z důvodu, jímž se v předchozím rozsudku nezabýval (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 8 Afs 27/2010 - 94).

[12] V nyní posuzované věci zrušil Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 22 Af 15/2020 - 104, pro jeho částečnou nepřezkoumatelnost spočívající v tom, že krajský soud nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nezákonnosti výzev správce daně k podání dodatečného daňového tvrzení. Nechal přitom na krajském soudu, aby v rámci dalšího řízení opět posoudil otázku prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně v důsledku vydání těchto výzev [ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu]. Podstata kasační argumentace směřuje právě proti posouzení otázky prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně, tj. otázky, kterou Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku neřešil. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[13] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 148 odst. 1 daňového řádu *[d]aň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

[15] Základní lhůtu pro stanovení daně v délce trvání tří let lze prodloužit, a to úkony taxativně vyjmenovanými v § 148 odst. 2 daňového řádu. Takový úkon však musí mít zákonnou povahu a nesmí být jen formální a účelový pouze k „záchraně“ lhůty (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 - 43, č. 3417/2016 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 300/2017 - 26).

[16] Podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu se *lhůta pro stanovení daně [...] prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně.*

[17] Prodloužení prekluzivní lhůty podle citovaného ustanovení daňového řádu je tedy možné pouze za kumulativního splnění dvou podmínek, tj. v daném případě (1) vydání výzvy v příslušném časovém období a (2) naplnění příčinné souvislosti mezi výzvou a následným doměření daně. Výzva k podání dodatečného daňového tvrzení musí být skutečně tím úkonem, na jehož základě došlo k doměření daně (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Afs 1/2015 - 49, č. 3245/2015 Sb.). V rozsudku ze dne 5. 3. 2020,

pokračování

č. j. 1 Afs 441/2019 - 29, kasační soud specifikoval, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě.

[18] V nyní posuzované věci vydal správce daně výzvy k podání dodatečných daňových přiznání dne 6. 9. 2018. V nynější fázi soudního řízení přitom již není sporu o tom, že se jednalo o zákonné výzvy, tj. výzvy naplňující požadavky uvedené v § 145 odst. 2, věty první, daňového řádu. Tuto otázku posoudil krajský soud správně, v souladu s pokynem předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nic přitom nenásvědčuje tomu, že by se jednalo o toliko formální úkon, jehož cílem by bylo jen prodloužení prekluzivní lhůty. Reakci žalobce na tyto výzvy ze dne 21. 9. 2018 si ovšem správce daně vyhodnotil tak, že žalobce zůstal pasivní (nepodal dodatečné daňové přiznání), a proto přistoupil k doměření daně podle pomůcek. Správce daně přitom nezačal žádný kontrolní postup (daňovou kontrolu), kterým by přímou návazností mezi vydáním výzev a doměřením daně přerušil. Dne 3. 4. 2019 a 24. 4. 2019 vydal dodatečné platební výměry, jimiž žalobci doměřil DPH za zdaňovací období srpen 2015 až prosinec 2016. Dle Nejvyššího správního soudu zde jednoznačně existuje příčinná souvislost mezi vydáním výzev a následným doměřením daně. Tato skutečnost je přitom zásadní pro učinění závěru, že podmínky stanovené v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu byly splněny, a že tedy v posuzované věci došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok.

[19] Krajský soud proto posoudil věc chybně, pokud dovodil, že v důsledku nesprávné volby způsobu doměření daně (prostřednictvím pomůcek), by mělo dojít k negaci účinků předvídaných v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Jak již soud vysvětlil výše, pro vyvolání účinku stanoveného v tomto ustanovení stačí, pokud je vydána výzva k podání dodatečného daňového tvrzení, která skutečně vedla k doměření daně. Skutečnost, že rozhodnutí o stanovení daně (resp. rozhodnutí o odvolání proti vydaným dodatečným platebním výměrům), je později soudem zrušeno pro jeho nezákonnost, není pro posouzení naplnění podmínek stanovených v § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu rozhodující. To lze dovodit rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatel odkázal ve své kasační stížnosti.

[20] V rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017 - 29, č. 3703/2018 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovodil, že zruší-li soud takové rozhodnutí o odvolání, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, a vrátí-li věc odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, nadále platí, že lhůta pro stanovení daně byla řádně prodloužena. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně. V rozsudku ze dne 2. 2. 2021, č. j. 1 Afs 406/2020 - 33, kasační soud shledal, že platební výměr, který sice s ohledem na následný soudní přezkum neměl být vydán (správce daně v tehdy řešené věci neměl vyměřit daňovému subjektu daň z moci úřední), přesto vyvolal následky předvídané § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu, tedy došlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně o jeden rok. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůraznil, že na takový platební výměr nelze pohlížet jako na rozhodnutí, které nebylo vůbec vydáno; tak by bylo možno postupovat v případě, že by byla vyslovena jeho nicotnost.

[21] V nyní posuzované věci již není sporu o tom, že správce daně chybně stanovil daň podle pomůcek, a tedy že k doměření daně došlo nesprávným postupem, a tedy v rozporu se zákonem. Přesto však byly podmínky § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu naplněny, neboť zde existovala příčinná souvislost mezi vydáním výzev k podání dodatečných daňových tvrzení a následným doměřením daně. S ohledem na výše citovanou judikaturu je zřejmé, že ani zrušení rozhodnutí o odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům nemůže naplnění podmínek uvedeného ustanovení zvrátit. Důsledek spočívající v prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok tedy zůstal i přes nesprávně zvolený způsob stanovení daně zachován.

[22] Závěr krajského soudu týkající se otázky prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně je tedy nesprávný a způsobuje nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud totiž chybně, v rozporu se zákonnými požadavky stanovenými § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, podmínil prodloužení prekluzivní lhůty o jeden rok tím, že správce daně stanoví daň správným způsobem. Tato skutečnost však pro posouzení běhu prekluzivní lhůty nehraje žádnou roli.

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli v tom, že krajský soud posoudil otázku prodloužení prekluzivní lhůty vlivem oznámení výzvy k podání dodatečných daňových tvrzení nesprávně, je již bezpředmětné zabývat se námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku, která měla dle stěžovatele spočívat ve vnitřní rozpornosti odůvodnění napadeného rozsudku v části týkající se vypořádání této otázky (resp. nejasného pokynu soudu, jak má stěžovatel dále postupovat).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud správně zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele (neboť došlo k nesprávnému stanovení daně podle pomůcek), důvody zrušujícího rozsudku však v podstatné míře neobstojí. Soud totiž nesprávně posoudil otázku prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Tato otázka je přitom pro další postup stěžovatele stěžejní. Pokud by však nyní kasační soud zrušil pouze rozsudek krajského soudu, je zřejmé, že by krajský soud, jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, musel tyto důvody převzít a opětovně žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil nejen rozsudek krajského soudu, ale zároveň zrušil i rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je stěžovatel právním názorem (který ostatně odpovídá jeho argumentaci uvedené v kasační stížnosti) vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí stěžovatele, rozhodl podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Co do celkového výsledku řízení byl úspěšný žalobce, neboť docílil zrušení rozhodnutí stěžovatele (žalovaného). Naopak stěžovatel měl zájem na zachování napadeného správního

pokračování

rozhodnutí, a proto ve výsledku úspěšný nebyl, a má proto povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

[26] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně zástupce. Žalobce byl v řízení před krajským soudem zastoupen společností BDO Czech Republic s. r. o., osobou vykonávající specializované právní poradenství podle zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, kterému podle § 35 odst. 2 s. ř. s. náleží odměna za zastupování. Pro určení její výše se obdobně užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce žalobce zahrnovala tři úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 10 200 Kč. Po připočtení částky odpovídající dani z přidané hodnoty činí odměna zástupce žalobce v řízení před krajským soudem 12 342 Kč. Celkově tedy náklady řízení o žalobě představují částku 15 342 Kč.

[27] V řízení o kasační stížnosti žalobci žádné náklady řízení nevznikly (žalobce nepodal vyjádření ke kasační stížnosti), nadto nebyl v tomto řízení zastoupen.

[28] Celkem je tak žalovaný povinen nahradit stěžovateli na náhradě nákladů řízení před správními soudy částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady soud určil jako platební místo dle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. žalobce, neboť v řízení o kasační stížnosti již netrvalo jeho zastoupení společností BDO Czech Republic s. r. o.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu